

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΒΕΛΤΙΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΔΗΜΗΤΡΙΑΚΩΝ ΚΑΡΠΩΝ.

Ἄνευ ἀμφιβολίας πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν θὰ κινήσωσιν, ἀποροῦντες, τὰς κεφαλὰς των καὶ ἕτεροι, ὅσοι μάλιστα τυχὸν εἶνε ἄνθρωποι πρακτικοὶ καὶ ἀσχολοῦνται περὶ τὴν ἀγρονομίαν θ' ἀποκαλέσωσιν ἡμᾶς σχολαστικούς, ἐρωτῶντας αὐτοὺς ἂν ποτε ἐπεχείρησαν καὶ προσεπάθησαν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων καὶ ὑπ' αὐτῶν καλλιεργουμένων εἰδῶν τῶν σπαρτῶν νὰ παραγάγῃσι νέα καὶ τελειότερα. Ἡ ἑλλη-

νικὴ γεωργία, διατελοῦσα μέχρις ἐσχάτων ἐν τοῖς σπαργάνοις αὐτῆς καὶ ἐντελῶς παρημελημένη, μόλις χθὲς ἤρχισε νὰ δίδῃ σημεῖα ζωῆς καὶ τοῦτο χάρις εἰς τοὺς φιλοτιμοτάτους καὶ λίαν ἀξιεπαίρους μόχθους ὀλιγίστων τινῶν ἀνδρῶν, ὅσον λεληθότως, ἄλλο τόσο λυσιτελῶς καὶ ἀκαταπονήτως ὑπὲρ τῆς εὐπραγίας τῆς ἐλληνικῆς γῆς ἐργαζομένων. Πρὸς τὸ παρὸν οἱ ὀλίγοι ἡμῶν ἀγρονόμοι τὸ πολὺ ἀγωνίζονται ν' ἀπομιμηθῶσι τοὺς Εὐρωπαίους εἰς τὴν διὰ καταλλήλου τιθασσεύσεως ἐξευγένισιν τῶν διαφόρων γενεῶν τῶν ἵππων, κυνῶν καὶ τῶν ἄλλων κτηνῶν, ἢ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, παραμελοῦσι καὶ τοῦτο, ἀρκοῦμενοι εἰς τῶν ὀπωροφόρων μόνον δένδρων τὴν βελτίωσιν καὶ τὴν ἐξευγένισιν εἰδῶν τινῶν ἀνθέων, ἀλλ' ὅτι, ὅμως δύνανται τὸ αὐτὸ νὰ πράξωσι καὶ εἰς τοὺς δημητριακοὺς καρπούς, οὓς καθ' ἡμέραν καλλιεργοῦσι καὶ οἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν βᾶσιν τῆς τροφῆς τοῦ ἀνθρώπου, περὶ τούτου ἴσως ποτὲ οὐδὲ καὶ ἐσκέφθησαν τὸ παραμικρόν. Καὶ ὅμως ὁ ἐξευγενισμὸς τῶν φυτῶν εἶνε γεγονός ἀπὸ πολλοῦ χρόνου γνωστόν, εἰς πᾶν δὲ θερμοκῆπιον δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν τὸ πειστικώτατον μαρτύριον περὶ τῆς ἐκ παλαιῶν καὶ ὑπαρχόντων ἤδη φυτικῶν γενῶν παραγωγῆς νέων, καταγοητευόντων ἡμᾶς καὶ διὰ τῆς ποικιλωτέρας λαμπρότητος τῶν χρωμάτων των καὶ διὰ τῆς παραδόξου μορφώσεως τῶν φύλλων καὶ ἀνθέων των.

Μελετῶντες ἐν γένει τὴν ἱστορίαν τῶν δημητριακῶν, πειθόμεθα ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἐπηλήθευσεν ἡ παλαιὰ παροιμία περὶ τῆς ἀχαριστίας τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ γνωρίζομεν ἄρα γε ἀκριβῶς τίνα καταγωγὴν ἔχουσιν οἱ τέσσαρες κυριώτεροι τροφεῖς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἡ σῆκαλις καὶ ὁ σῖτος, καὶ ἡ βρόμη, καὶ ὁ κριθή; Περὶ τούτου ὑποθέσεις μόνον ἔχομεν, οὐδὲν δὲ γινώσκομεν θετικόν, καὶ ἂν ἐρωτήσωμεν τὸν

κάτοικον τῶν σημερινῶν μεγαλοπόλεων μας περὶ τῆς ἐξωτερικῆς ὄψεως τῶν καρπῶν τοῦ ἄρτου, ὃν καθ' ἡμέραν τρώγει, πολὺ ἀμφιβάλλομεν ἂν θὰ δυνήθῃ νὰ μᾶς δώσῃ μίαν οἰανδήποτε, ἔστω καὶ σφαλερὰν, ἀπόκρισιν.

Τοὺς ἀστοὺς λοιπὸν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἴσως μόνον ἐκ τῆς σχολῆς καὶ ἐξ ἀκοῆς γνωρίζουσι τὸν τρόπον τῆς καλλιεργείας τῶν σιτηρῶν, μέχρι δὲ τῆς σήμερον ἐλησμόνησαν ἐντελῶς ὅσα κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν των ἔμαθον, παρακαλοῦμεν νὰ παρατηρήσωσι τὴν σήμερον ἐνταῦθα παρατιθεμένην εἰκόνα. Τὰ καθ' ἕκαστα μόρια τῶν διαφόρων εἰδῶν τοῦ σίτου τόσο ἀκριβῶς εἶνε ἐν αὐτῇ ἐξωγραφημένα, ὥστε περιττὴ ἀποβαίνει πᾶσα λεπτομερὴς στέρα διὰ τῆς γραφίδος περιγραφῆς. Μόνον περὶ τῶν ἐσωτερικῶν μερῶν τοῦ ἀνθούς τῶν ἐνταῦθα ἀναφερομένων δημητριακῶν θέλομεν νὰ εἰπώμεν βραχεῖα τινά. Οἱ τρεῖς στήμονες καὶ ὁ κυρίως καρπὸς περιλείπονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ διπλῶν βαλβίδων ἢ γενείων, τῶν γενείων τοῦ κάλυκος καὶ τοῦ βλαστοῦ. Αἱ βαλβίδες αὐταὶ ἀνοίγονται μόνον ὅταν ὁ καιρὸς ᾔνε καλὸς καὶ μετὰ τὴν γονιμοποίησιν ἀναφαίνονται ἐπὶ τοῦ στάχυος οἱ χλωροκίτρινοι στήμονες. Κατὰ παλαιὸν ἔθος συνειδίζομεν καὶ ἡμεῖς τὴν κατὰστάσιν ταύτην νὰ θεωρῶμεν ὡς τὴν ἀκμὴν τῶν δημητριακῶν καρπῶν, ἂν καὶ οὗτοι δύνανται ν' ἀν-

θῇσωσι καὶ νὰ γονιμοποιηθῶσι χωρὶς ν' ἀνοίγῃσι προηγουμένως αἱ βαλβίδες.

Ἄλλ' ὥς ἐπανελθώμεν εἰς τὸ κύριον ἡμῶν θέμα καὶ ἐξετάσωμεν τὰ κατὰ τὸν ἡμέτερον αἰῶνα γενόμενα πειράματα πρὸς ἐξευγενισμόν τῶν δημητριακῶν καρπῶν. Νέα εἶδη τοιούτων δύνανται νὰ παραχθῶσι κατὰ δύο μόνον τρόπους, ἢ ἐξ αὐτομάτου, ὑπο τῆς φύσεως, ἐν ἀγροῖς καλλιεργουμένοις, ἢ διὰ συμμιξεως καὶ καταλλήλου συνδυασμοῦ διαφόρων εἰδῶν.

Ὁ πρό τινων ἐτῶν ἀποθανὼν ἐπιφανὴς γεωπόνος τῆς Σκωτίας Πατρίκιος Chirreff μετεχειρίσθη ἐν τοῖς πειράμασί του τὸν πρῶτον τρόπον. Ὅτε τὸ ἔαρ τοῦ 1819 διήρχετο σιτοφόρον τινὰ ἀγρόν, παρετήρησεν ἀναβλαστάνον χλωρόν τι φυτόν, πολλὰ παθὼν ἕνεκα τοῦ δριμύος χειμῶνος. Ὁ Chirreff ἠθέλησεν ἀμέσως διὰ κόπρου νὰ ἐνισχύσῃ τὴν βλά-

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΤΡΟΦΕΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

1. Σίτος κριθή, α μικρὸς στάχυς, παρ' αὐτὸν δι' ἐπαγγέλιον ἀθῆρος, β, γ κόκκος — 2. κοινὸς σῖτος, δ, ε ἀπομιμηθέντα μόρια τοῦ στάχυος, ἐπὶ τοῦ δευτέρου τὰ 1, 2, 3, 4, 5 σημαίνουσι τοὺς καρπούς. f κόκκος σίτου, — 3. κοινὴ σῆκαλις, 1, h κόκκος αὐτῆς. — κοινὴ φουσταντὴ βρόμη, i, k κόκκος αὐτῆς.